

možeh ne imeli vztrajnih in vestnih delavcev, ki jim znašajo gradivo za velike stavbe. Tudi jaz sem zajemal iz občevanja ž njimi mnogo dobička. In baš to je v Berlinu tako izpodbudno, da vidimo pred seboj vse stopnje, ki peljejo do visoke vede: od cincajočega začetnika do suverenega kralja znanosti.

In kdor pride v ta tok vede, tega poteza in potegne k sebi in ga vabi, včasih na nedogledno morje, včasih k žuborečim potokom, a ga zopet zvrča k živemu vrelcu . . . Po tem večnem potu se giblje živa veda; kdor ji hoče slediti, mora se varovati blatnih tolmunov z leno vodo, a imeti pred seboj visoke vzore in delovati in plavati z neutrudljivostjo preprostega delavca, veslača.

In ta resnica je spoznanje, ne — spomin!

V sapfični kitici.

Tiho diha morje v polnočnih sanjah,
oljke tajne svoje si šepetajo,
čolnič plove kakor labod v daljavo
zvezdnatozlato.

Tiho, čuj, o vesni šepeče morje —
daj, razpusti lase si solnčnosvetle,
kakor vonj lesovja v opojni vesni
sveže dehtijo.

S snežno roko mehko se me okleni,
pusti žalost, dragica, pusti tugo,
o pravljičah starih mi zdaj govori
v času polnočnem.

Kakor davno zopet me zdaj poljubi,
slast življenja pijem naj z usten tvojih —
v slavi solnčnih zarij pa naj umrejo
večni bogovi.

Vojeslav Molè.

